ఎత్తు పల్లాలు

వరమ్మ గారిది లంకంత కొంప. ముందు టెన్నిస్ కోర్టంత మేరలో వాకిలి, దాన్లో రకరకాల మొక్కలు. తూర్పు ప్రహరీ గోడ వారగా పొగడచెట్టు దాని కింద రాతి అరుగు.

వెనకాల ఫుట్‌బాల్ కోర్టంత పెరడు. రాచ, ఉసిరి, జామ, పెద్ద ఉసిరి, బాదం చెట్లు, మూలగా కొబ్బరి చెట్లు, బావి గట్టున అరటి.

పడమర సరిహద్దు పొడవునా ఒక చింత, ఒక ఉత్తరేణి, వాటి పక్కగా చిటికేనరపు చెట్లు ఉండేవి.

దక్షిణాన మూడు గదుల ఔట్ హౌస్ - రేకులది. వీటికి కొంచెం అవలగా ఖాశిం గుడిసె.

భవంతి జమీందారుల వేసవి విడిదిగా అనిపించేది. రాజద్వారంలో నుంచీ, హాల్లోని చెక్క ఉయ్యాల కనిపిస్తూ ఉండేది.

వరమ్మ భర్త ఆమె చిన్నతనంలోనే కాలం చేశాడు. ఆమెకు ఒక్కతే కూతురు - సరోజ. విదేశాల్లో ఉండే ఇంజనీరు కిచ్చి సరోజకి రంగరంగ వైభవంగా పెళ్లి చేసింది వరమ్మ. ఆరేళ్ల కాపురంలో ఒక కొడుకునీ, ఒక కూతుర్ని ఇచ్చి విదేశాల్లోనే విమాన ప్రమాదంలో పోయాడు సరోజ భర్త. అత్తవారింట్లో ఆస్తి పంపకం చేసుకుని అమ్మదగ్గరికే చేరింది సరోజ. పెద్దవాడు రఘు, రెండోది సంపూర్ణ.

వరమ్మగారికీ, నాకూ బంధుత్వం ఉంది. అయితే అది ఎక్కడో కొడితే ఎక్కడో రాలిన సామెత. బంధుత్వం కంటే తన ఆస్తి వివరాలకూ, కూతురు అయివేజు వ్యవహారాలకూ లెక్కా పత్రం జాగ్రత్త చేసేందుకే తమ ఔట్‌హౌస్‌లో నాకు ఆశ్రయమిచ్చింది వరమ్మగారు.

మా ఆవిడ పట్ల వరమ్మ గారికి ప్రేమ, అభిమానం అనీ అంటూ ఉంటారు, మమ్మల్ని తెలిసినవాళ్లు. ఇంటి పురోహితుడి కూతురుగా - శారద - పుట్టినప్పటినుంచీ తెలుసు వరమ్మగారికి.

ఇంక ఖాశిం విషయాని కొస్తే, అతడు తోటమాలీ, కూలీ, పనిపాటలకు చేతి కింద మనిషి.

ఖాశిం భార్య ఖాజాబాయ్. ఆ ఇంట్లో పనిమనిషి. ఖాశింకి నలుగురు సంతానం. పెద్దవాడు సత్తార్, ఆ తర్వాత ముగ్గురూ ఆడపిల్లలు.

రాణి, రజని, శంకర్ - మా పిల్లలు. ఖాజాబాయ్, శారద వరమ్మగారికి రెండు కళ్లు. పండక్కీ, పబ్బానికీ చెప్పేదేముంది గానీ, రోజూ కూడా వీళ్లిద్దరే ఒళ్లు విరుచుకునేవారు.

వరమ్మ మాట తీరే వేరు. రాత్రి ఉతికి ఆరేసిన నేత చీరను తెల్లవారుజామున కప్పుకున్నట్లు ఉంటుంది - ఆమె మాటలు వింటుంటే!

"స్నానం చేసే వచ్చావుటే ! రాత్రల్లా మొగుడి పక్కలో పడుకుని, ఉదయాన్నే లేచి అట్టాగే రాబోకు, కాస్త మడీ దడీ ఉన్న ఇల్లు. అందులోనూ పూజ గది పక్కగా పాటికి పదిసార్లు తిరుగుతూనే ఉంటావ్!" అనేది వరమ్మగారు.

"పోండమ్మా, మీరు మరీనూ! నలుగురి పిల్లల తల్లిని, నిన్నో, మొన్నో షాదీ అయిన పిల్లనా?" అంటూ ముసిముసి నవ్వులు నవ్వేది ఖాజాబాయ్.

సందె చీకటి, పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు.

పొగడ చెట్టు కింద రాతి అరుగు మీద కూర్చుని ఉంది వరమ్మగారు.

ఖాజాబాయ్ పక్కగా వెళ్తోంది. పిలిచింది - "గోరింటాకు నూరి పెట్టాను. తీసుకుపో! పిల్లలకు పెట్టి, నువ్వూ పెట్టుకో! రేపు అట్ల తద్దె. రాత్రికి పొట్లకాయ కూర చేసి, పెరుగన్నం కలపమని చెప్పాను శారదకి. ఉయ్యాల కట్టమని చెప్పు మీ ఆయనకి!"

లేత వెన్నెట్లో కమ్మ తెమ్మెర వీస్తున్నట్టుండేది. హాలు మధ్యగా కూర్చుని గచ్చు మీద కందిపప్పు పోసుకుని బాగుచేస్తున్నారు శారదా, ఖాజాబాయ్.

ఉయ్యాల బల్ల మీద కూర్చుని భాగవతం చూస్తోంది వరమ్మ. యధాలావంగా అంది - "ఈ పనులన్నీ ఎప్పుడూ ఉండేవే గానీ, శారదా! రేపు రథసప్తమి. కాసిన్ని జిల్లేడు ఆకులు కోయించు. పొంగలికి పాల సంగతి చూడు. పెందరాళే స్నానాలు కానీయండి! అందరికీ భోజనాలు ఇక్కడే అని చెప్పు. మీ ఆయనకి నే చెప్పాన్లే. ఇంకా కొన్ని చిన్న చిన్న పనులున్నాయి. వాటిని తను చూసుకుంటాడులే!" అని పక్కకు తిరిగి, "నువ్ ఖాశింకి చెప్పు!" అన్నది ఖాజాబాయ్ నుద్దేశించి.

"అదేంటి, పిన్నీ! రథసప్తమి క్కూడా భోజనా లెందుకూ? పూజ చేసి పొంగలి తీసుకుంటాములే!" సందేహంగా అన్నది శారద.

"నాకు తెలుసులేవే అవన్నీ! నే చెప్పినట్లు చెయ్! ఒక్క రోజు భోజనాలకి పుట్టేమీ మునిగిపోదులే. నువ్వొక్కత్తెవే తొక్కిసలాట లాడకు. సరోజ కూడా చూస్తుందిలే వంట పని!"

వరండాలో పుస్తకాల బీరువా సర్దుతున్న నేను సన్నగా నవ్వుకున్నాను.

మర్నాడు రాత్రికి అర్థమైంది మాకు - ఆవేళ వరమ్మ భర్తగారి తిథి అని. వేరే ఏ ఆర్భాటమూ ఉండేది కాదు. అన్ని జ్ఞాపకాల ఆరాటమూ ఆకుచాటు పిందెలా లోమదిలో ఉంచుకునేది వరమ్మగారు.

మే నెల చివరి వారం జరుగుతోంది.

ఆ వేళ -

బావి గట్టున నీ రెండ పడుతోంది. నూతి పళ్లెం అంచున మినపప్పు కడుగుతోంది శారద. నేను బాదం చెట్టు ఆకులు కోస్తున్నాను. వరమ్మగారు దొడ్డి గడప మెట్టు మీద కూర్చుని, కొబ్బరి ఈనెల్ని సరిచేస్తోంది.

"శారదా! పిల్లలుకాశీ మజిలీ కథలుకావాలని గొడవ పెడుతున్నారు. వాళ్లను నా దగ్గర పడుకోని ! సెలవులేగా ! సరోజా, నేనూ వాళ్లకి కథలుచెప్తాం" అంది వరమ్మ గారు.

"అట్టాగేలే, పిన్నీ ! అంటూ చేయి కడుక్కుని లేచింది,శారద,

చీకటిపడింది ఖాశీం చేత చిన్న బుట్టెడు మల్లెమాలలు పంపింది. ఆ తర్వాత కాసేపటికి పాల గిన్నెతో వచ్చింది. ఖాజాబాయ్ నేను ఏదో పత్రిక తిరగేస్తున్నాను " అమ్మ పంపించింది!' అంటూ పాల గిన్నెని అక్కడే ఉంచి వెళ్లింది ఖాజాబాయ్.

శారద తనలో తాను 'నవ్వుకుంది " ఏయ్,పిల్లలూ ! అన్నాలకి రండర్రా !' అని పిల్లల్ని పిలుస్తూ నా వంక క్రీ గంట చూసింది, శారద. నా కేమీ అర్థం కాలేదు.

అందమైన ఆ రాత్రి - అటు తర్వాత చెప్పిన కథలూ, విప్పిన జ్ఞాపకాల దొంతరలూ వరమ్మగారి మనసూలా - చల్లగా, ఆర్ద్రంగా, ఆహ్లాదంగా, ఆనందంగా నన్నూ శారదనూ ఏవో దివ్యలోకాల్లో తేలియడజేసినాయి.

తెల్లని వెన్నెల పూర్తిగా మా కోసం ఒలికినట్లేంది ఆదో మనోజ్ఞమైన అనుభవంగా మిగిలింది ఆ అర్ధరాత్రికి ఏదో అర్థం చేకూరినట్లయింది.

మర్నాడు చెప్పింది శారద - "పిచ్చిపిల్ల! నిన్న నీ పెళ్లిరోజు అని అప్యాయంగా భుజం తట్టిందట వరమ్మగారు

వాత్సల్యం జీవితంలా ప్రవహించడం అంటే ఇదేనేమో ననిపించింది నాకు శారదకూ,

"సంక్రాంతి ముందూ

వడ్ల బస్తాలతో దిగేవాళ్లు రైతులు

ఆదో పెద్ద కోలాహలం,

ఆరు ఎడ్లబండ్లు, పది పన్నెండుమంది వచ్చే వాళ్లు వాటితో

రోడ్డు వారగా - ప్రహారీ గోడను ఆనుకుని చెట్లకింద ఎడ్లకి విశ్రాంతి

గాదెలో ధాన్యం నింపి, ఊరంతా తిరిగి సరకులూ, తినుబండారాలూ, వెచ్చాలూ - అవి ఇవీ కొనుక్కొని వచ్చే వాళ్లు రైతులు.

ఏ నాలుగోరోజునో, అయిదో రోజునో పల్లెకు తిరిగి వెళ్లడం

"అరేయ్ పుల్లాయ్ ! మీ అందరికీ ఎప్పుడేం కావాలో అప్పుడు తినండి. మొహమాటం లేకుండా ఆ శారదను అడిగి పెట్టించుకోండి మంచి సెబ్బరలు` దాచుకోమాకండి ఊరి విశేషాలూ కళ్లం కబుర్లూ ఆ రామ్మూర్తితో మాట్లాడండి ఏటీ కేదాది ఒళ్లు పుందు సేసుకునేదే మీ పని. హాయిగా విశ్రాంతిగా నిద్రపోండి. రాత్రిళ్లు సినిమాలని షికార్లనీ తిరగమాకండి ! ఇలా ఉండేవి అమె మాటలు

వాళ్లంతా పల్లెకి తిరిగి వెళ్లే నాటికి - అందరికి కొత్త బట్టలు తెప్పించేది. వాళ్ళ భార్యా పిల్లలకి అందేవి అవి. ఆడపిల్లలున్న వాళ్ల కోసం గాజులూ, పూసలూ, రిబ్బన్లూ కొనిపించేది ప్రత్యేకంగా.

వాళ్లందరూ తిరిగి వెళ్లిన తర్వాత ఓ రోజు అడిగేది నన్ను - "ఎట్టా ఉంది ఈ ఏడాది ఫలసాయం " అని

నేను ఎవరెవరు ఎంతెంత బకాయి పెట్టారో చెప్పేవాణ్ణి అంతా విని, "కానీ పాపం గింజ రాలందే వాళ్లయినా ఏం చేస్తారు." అని, 'బాకీలూ, గీకిలూ అని వాళ్ల నెత్తిన కూర్చోకు. మన కేం అంత సరిపోని పరిస్థితి కాదుగా ! అనేది

ఆమె మనసు నాకు తెలుసు పదేళ్లనుంచీ పాత బకాయిల్లో వసూలైన పద్దు ఏముందికనుక ? నేను మౌనంగా ఉండేవాణ్ణి

ఆషాఢం వెళ్తోంది.

ఉదయాన్నే వచ్చాడు రాజయ్య వస్తూ వస్తూ వాననీ వెంటబెట్టుకుని వచ్చాడు.

పల్లె విషయాలు, పరామర్శలూ అయినాయి. మెరకే చేను చూసేది అతనే.

గ్లాసులో కాఫీ పూర్తి చేసి గుండెల్నిండా భయం నింపుకున్నాడు రాజయ్య,

బెరకు బెరుగ్గాచెప్పాడు "పెద్దమ్మాయి పెళ్లి చేయాలని ...." ససిగాడు.

వరమ్మగారు తక్కున అన్నది – "శుభం !కానీ ! క్షణాల తర్వాత అడిగింది, పిల్లవా దెవ్రా?" అని

"పుల్లయ్య కొడుకే నమ్మా ! ఏదో తెలిసిన నమ్మంధం మంచోళ్లు. ఆకుర్రాడు ఈడనే ఏదో ఆఫీసుసులో జవానుద్యోగం సేస్తా వున్నాడు చెప్పాడు రాజయ్య.

"బాగుంది ముహూర్తం పెట్టుకున్నారా!"

" ఇంకా లేదమ్మా ! మీతో వో మాట చెప్పి దిగుదామని ..."

" నాతో చెప్పేందు కేముందిరాజయ్యా ! అట్టాగేకానీ ! అంది

నేనేదో చెప్పబోయాను. సందేహంగా ఆమె కేసి చూశాను.

" నాకు తెలుసులే రామ్మూర్తీ మన పాత బాకీలు కొత్త కష్టాలూ ఎప్పుడూ ఉండేవే ! వాటి కోసం వయసొచ్చిన పిల్లల్ని ఎండగట్తామా ! నువ్ కానీయ్, రాజయ్యా!" అన్నది.

చీకటి గుండెలతో వచ్చి, వెలుతురు కళ్లతో తిరిగి వెళ్లాడు రాజయ్య వాన కూడా ఆసరికి వెలిసింది

ఆ మధ్యాహ్నం నాతో చెప్పింది వరమ్మగారు "ఓ పది బస్తాలు ధాన్యం మిల్లు కేసి ఆ డబ్బును రాజయ్యకు పంపు !" అని.

నేను ఆశ్చర్యపోయి దిక్కులు చూస్తూంటే, పక్కనే ఉన్న సరోజ అమ్మకు వంతపలికింది అవును వాళ్ల మంచీచెడూ చూడాల్సిందికూడా మనమే కదా ! ఆ బాధ్యత కాదంటే ఎట్టా?"

నాకు సగం అర్థమై, సగం కానట్టుగా ఉంది.

నా పరిస్థితిని పసిగట్టి సన్నగా నవ్వుకుంటోంది పోదే పనిలో ఉన్న శారద

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట దాటుతోంది.

హాల్లో వచ్చీసు జరుగుతోంది పందేలూ పై పందాలుసాగుతున్నాయి వరమ్మగారూ సరోజ,శారద, ఖాజాబాయ్ - ముగ్గులో ఉన్న మనుఘలు

వీళ్ళకి పక్కగా పిల్లలు చేరి గచ్చకాయాలూ, పులిజూదంసాగిస్తున్నారు. ఇటు వీళ్ల అరుపులూ, అటు వాళ్ల ఆరుపులూ!

ఇల్లంతా పెళ్లి పందిరిలా ఉంది

గచ్చకాయలు ఆడుతున్న మా రాణీ, రజనీ, ఖాశీం కూతుళ్లు ఫాతిమా, ముంతాజ్ - గవ్వలాట పక్కగానే ఉన్నారు దాంతో వాళ్ల అరుపులూ, వాళ్ల మాటలూ కలగాపులగంగా కలిసి ధ్వనినీ ప్రతిధ్వనినీ సృష్టిస్తున్నాయి.

ఆ హాల్లోనే ఓ మూలగాకూర్చుని సత్తార్‌కి లెక్కలుచెప్తున్నా న్నేను.

"ఇవ్వాళ మీ అమ్మ పెరుగన్నం భలే చేసింది, ముంతాజ్ ! అబ్బ ! ఎంత బాగుందో ? నాకైతే ఆ గిన్నెలో ఉన్న అనమంతా నేనే తినేయా లనిపించింది" - రాణి అంటోంది.

ప్రతిగా ముంతాజ్ అంది "మా చెయ్యి బహుత్ పసంద్!"

ఆడవాళ్ల ఈ మాటలు విన్నారు.

శారద ఉలిక్కిపడ్డట్లు గమనించాను రాణి వేపు ఆదోలా చూసింది. గోడ నున్న వస్తువుని వెదుకుతున్నట్లు ఆమె విశాల నేత్రాలు నాకేసి కొన్ని దృక్ బాణాల్ని వదిలినాయి

వరమ్మగారు అన్నది "అయితే ఈపిల్లలు మీ ఇంట్లో అన్నీ తింటున్నారుటే! ప్రశ్న రానే వచ్చింది.

శారద భయపడింది. నిజానికి ఈ ప్రశ్న వస్తుందనే కొద్దిసేపు కళవళపడి

క్షణాల తర్వాత చెప్పింది. " ఎప్పుడైనా పెరుగన్నమో, సేమ్యా పాయసమో అయితే.."

"అవును, అంతే అంతే !" వంతపిలికింది ఖాజాబాయ్

"అయితే అంత బాగా చేస్తావా!" యధాలాపంగా అంటున్నట్లు అని పందెం వేసి పావు కదిపింది వరమ్మగారు

ఏదో కష్టాన్ని గట్టెక్కిన దానిలా నిట్టూర్చింది, శారద.

ఆ రాత్రి

ఖాజాబాయ్ సేమ్యా పాయసాన్ని రుచి చూసింది వరమ్మగారు ! హాల్లో గులేబుకి వేళ్లాడుతున్న పిచ్చుక కిచకిచ మంది !

....

ఇరవై ఏళ్ల క్రితం జరిగినసంగతులూ, సంభవాలు - ఇవన్నీ. స్మృతుల పేటిక తెరిస్తే మాసినవీ, మెరిసేవీ - అన్ని వస్తువులూ బయటకు తొంగి చూశాయి మరి!

ఇప్పుడు -

వరమ్మ గారి లో వాకిట్లో షాపులు వెలిసినాయి ఒక షాపులో నేను ఫోటో స్టూడియో పెట్టుకున్నాను దాని మీదరాబడి కంటే ఒ వీడియో కేసెట్ల అద్దే అంతో ఇంతో కూడ బెడుతున్నదంటే అతిశయోక్తి కాదు

ఖాశీం నా షాపు పక్కగా సైకిల్, స్కూటర్ మెకానిక్ అయిపోయాడు మా పిల్లలంతా పెద్దవాళ్లయి అక్కడా, ఇక్కడా చిన్న చిన్న ఉద్యోగాలలో ఉన్నారు ఆడపిల్లల పెళ్లిళ్లు అయిపోయాయి

వరమ్మగారి పరిస్థితిగురించి చెప్పాలంటే కన్ను చెమరిస్తుంది నిజానికి ఆమె గుండెల మీద జడివాన కురిసిందనే చెప్పవచ్చు.

రైతులు తాము సేద్యంచేస్తున్న పొలాల్ని తామె తీసేసుకుంటా మన్నారు బేరసారాల మాట వచ్చే సరికి పాత బాకీలన్నీ గాలికిక్కొట్టుకుపోయినై వారు ఇస్తామన్న సొమ్ముకి నే నేవె అంకెలు చెప్పబోతే, వరమ్మగారు ఒక ఉదాసీనపు నవ్వు నవ్వి వదిలేసింది.

వచ్చిన దబ్బుతో సరోజమ్మగారి పిల్లల పెళ్లిళ్లు పూర్తి చేశారు.

పాత దాయాది పరంధామయ్య వచ్చి, నోటీసులూ, వకీళ్లూ అని మొదలెడితే- నిబ్బరంగా, నిదానంగా, "మీక్కావల్సింది ఈఇంట్లో సగభాగమేగా తీసుకోండి! అమ్ముకున్నా, ఆర్చుకున్నా మీ ఇష్టం. న్యాయం మీకు తెలుసు. చట్టం మనిద్దరికీ తెలియకపోవచ్చు నేను ధర్మం మీద పోతాను" అన్నది. ఎంత వేదాంతాన్ని ఆమె బుర్రక్కించుకున్నదో మరి !

ఇల్లు రెండుగా చీలింది. పెరడు ప్రహరీ నుంచిముంగిలి ప్రవాహరీదాకా ఇదిగో ఇవతలి సగం లోనే మా షాపులు ఏర్పాటు చేసుకున్నది. అదీ ఆమె చలవే ! "మీ ఇద్దరూ ఏది బాగుంటుందిదనుకుంటారో అట్టా చేసుకోండి !" అంది.

సరోజ కూడా తల్లి మాటలకు తల ఊపింది. ఆమె చ్నిప్పటి నుంచీ అలవరుచుకున్న స్వభావానికి ఆఇ దేమీ విరుద్ధం కాదని మాకుతెలుసు.

ఇదంతా ఇట్టా ఉంచి సరిగ్గా ఇవ్వాళ జరిగింది చెప్తాను

సంపూర్ణ, ఆమె భర్త శేఖరం వచ్చారు ఢిల్లీ నుంచి అతను అక్కడే సెంట్రల్ సెక్రటేరియట్ లో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు.

మురళీ, అతని భార్య రమణి కూడా ఇంట్లోనే ఉన్నారు మురళికి పక్క టౌన్లో ఏదో ఎరువుల కంపెనీలో ఉద్యోగం

ఖాశీం నీ, నన్నూ పిలిపించారు శారద ఖాజాబాబాయ్ కూడా వచ్చారు.

మధ్యాహ్నం రెండు గంటలుదాటింది

సంపూర్ణ సరాసరి విషయం ప్రస్తావించింది.

అన్నయ్య మమ్మల్ని రమ్మని రాశాడు అంతా ఆలోచించి మేం మోనిర్ణయానికొచ్చాం. ఇల్లుని పూర్తిగా డిస్పోజ్ చేసేయాలని మా ఉద్దేశ్యం. ఆ తతంగమంతా అయింది. వచ్చే సోమవారం రిజిస్ట్రేషన్. ఇక వారంరోజులుంది. మురళి టౌన్లోనే ఉంటాడుట అమ్మమ్మ వాడి దగ్గర ఉంటుంది. అమ్మని నేను తీసుకుపోతాను. మీరిద్దరూ - షాపులూ, మీ ఇళ్ళ అద్దె విషయం కొత్త యజమానితో మాట్లాడుకోవాల్సి ఉంటుంది !"

ఈ చివరి మాటల్ని నన్నూ ఖాశీంనీ ఉద్దేశించి చెప్పింది

మేమంతా ఒకరి మొహాలొకరం చూసుకున్నాం మాగుండెల్లో ముల్లు గుచ్చుకుంది ఊపిరి బిగిసింది అందరం కలిసి వరమ్మగారి కేసి చూశాం

మాట పెగల్చుకుని అడిగింది ఆమె - బేరంపెట్టింది ఎవరికిరా ?"

"పరందామయ్య మామయ్యకి ! మురలి జవాబు

వరమ్మగారు మౌనం వహించింది సరోజమ్మ అన్నది- "పోనీలే పాపం ! ఆయనే తీసుకుంటే మొత్తంగా అనుకూలంగా ఉంటుంది. మంచి పని చేశారు."

రక్కున లోపలికి వెళ్లిపోయింది ఆమె. ఈ మాటలు పూర్తి చేస్తుంటే సరోజమ్మ గొంతు బొంగురు పోవడం మేము గమనించకపోలేదు.

మా పరిస్థితి అదోలా ఉంది ఏం అనాలో ఏమి అనకూడదో తెలియడంలేదు నేనులేచి నిలబడ్డాను. నా వెనుక ఖాశీం లేచాడు. మళ్లీ అంతలోనే ఇద్దరమూ కూర్చున్నాం. శారదా, ఖాజాబాయ్ కళ్లు తుడుచుకుంటున్నారు వాళ్ల కేమీ మాటలు విడివడటం లేదు.

వరమ్మగారు తాపీగా నిబ్బరంగా అన్నారు - "రిజిస్టరీ తేది ఇంకా ఉందిగా ఇంత ముందుగా చెప్పఖర్లేదులేరా ! ఇల్లు ఖాళీ చేసి బయటకు నడవమన్నా మీ

అమ్మా నేను ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పమనీ తెలుసుగా, సంపూర్ణా ! అట్లాగే కానియ్యండి!"

ఆతర్వాత వాతావరం గంభీరంగా మారింది మరో పాపుగంటకి ఎటువాళ్లు అటు వెళ్లిపోయారు నేనూ నిమ్మళంగా కదిలాను

మర్నాడు రాత్రి -

శారదనీ, ఖాజాబాయ్ నీ పిలిపించారు వరమ్మగారు. వరమ్మగారికీ, సరోజమ్మగారికీ రాకుడనికష్టం పచ్చిందని నిజంగానే వాళ్ల ముందుబావురు మన్నారట, వాళ్లిద్దరూ

పెదవుల మీద వీడని వెలుగుతో,ముఖన తొలగని కాంతితో, నిండు మనసుతో అన్నదిట - "పిచ్చి పిల్లల్లారా! ఏదో ఓ రోజు ఇలా జరుగుతుందని నాకు తెలుసు. అందుకే ఇదిగో మీ డబ్బు మీకు భద్రపరుస్తూ వచ్చాను. రామ్మూర్తీ, ఖాశిం చేసిన పనికిగానీ, మీ ఇద్దరి శ్రమకీ, ఆప్యాయతకీ గానీ విలువ కట్టడం కాదు గానీ, నా శక్తి కొద్దీ ఈ మాత్రం మిగిల్చాను తీసుకోండి" అని నోట్ల కట్టని చేతుల్లో పెట్టిందట. "వచ్చినంతలో ఓ చిన్న గూడుని సమకూర్చుకోండి !" అని ఇద్దరినీ విడివిడిగా అక్కున చేర్చుకుందిట.

అరచేతుల్లోకి తీసుకొని ఆప్యాయంగా కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుందిట సరోజమ్మ.

ఈ విషయం చెప్పి వెక్కిపడసాగింది శారద.

ఆ వేళ మధ్యాహ్నం వరమ్మగారు తన బ్యాంక్ అకౌంట్‌ని రద్దు చేయించి నా చేత డబ్బు తెప్పించుకున్నది ఇందుకన్నమాట!

ఆరుబయట ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను.

వాస్తవం నుంచి కలలోకి జారుకుంటున్నాను. ఒక మహాస్వప్నం నుంచి వాస్తవంలోకి తేరుకుంటున్నానో క్షణకాలం అర్థం కాలేదు నాకు.

సముద్రం ఒడ్డున గులకరాయిలా నిలబడిపోయాను. తలెత్తి ఆకాశం కేసి చూశాను. కన్నీటి పొర అడ్డుకుంది. శుక్ర తార మసక మసగ్గా కనిపించింది!

గుండె అంతా చిత్రమైన భావంతో నిండిపోయింది - ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లు, ఎన్నడో దొరక్కపోదన్నట్లు !

....

ఈ కథంతా విని, "నేను నమ్మను, వరమ్మ గారూ, సరోజమ్మ గారూ - ఇవాళా రేపూ ఎక్కడా కనపడరు" అన్నాడు మా మనవడు.

నేను సన్నగా నవ్వాను - "మరి ఇతరుల సంగతి?" అడిగాను.

"నువ్వే చెప్పు" అన్నాడు.

"నేనేరా ఆ కథలో రామ్మూర్తిని !" అన్నాను. వాడు నావైపు తేరిపారా చూస్తున్నాడు.

"ఆ తర్వాత సరోజమ్మా, వరమ్మ గారూ ఎలా ఉన్నారో మళ్ళీ చెప్తాను" అని లేచాను.

(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక - 16-22 మార్చి, 1994)

కథా నిలయం
55504
శ్రీకాకుళం